

[Qvist Hansen.]

ét eneste ord med hverken tilsynsråd, direktorat, forstander eller nogen anden i den retning, det ærede medlem hr. O. Mathiasen har antydet. Jeg tilbageviser hans udtalelser som uvederhæftige.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): På baggrund af de senere måneders debat omkring politiets efterretningstjeneste og også på baggrund af den tale, det ærede medlem hr. Skråppenborg-Nielsen nu holdt, vil jeg gerne indledningsvis gøre nogle bemærkninger om efterretningstjenestens opgaver. Jeg har tidligere i det høje ting og i det udvalg, der har behandlet det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, redegjort for, at det af instruksen for chefen for efterretningstjenesten fremgår, at efterretningstjenestens opgave er at overvåge, forebygge og modvirke foretagender og handlinger, som må antages at rumme en fare for rigets selvstændighed og sikkerhed og den lovlige samfundsorden, herunder i første række de i straffelovens kapitler 12 og 13 omhandlede forbrydelser.

Ingen har turdet bestride nødvendigheden af, at denne opgave søges løst, og ingen tør vel benægte, at fremmed efterretningstjeneste virker inden for Danmarks grænser. Det er en hovedopgave for politiets efterretningstjeneste at søge hindret en fremmed efterretningstjenestes agenters virksomhed her i landet. Det er en opgave, der påhviler hele statsforvaltningen, men det er i første række naturligvis en politimæssig opgave, altså efterretningstjenestens opgave; og ingen tør vel heller bestride, at der herhjemme findes kræfter, der kan tænkes at virke på linje med disse fremmede agenter. Det, det i første række drejer sig om her, er at forebygge, overvåge og forhindre spionage og forberedelse til sabotage.

Jeg understreger med tilfredshed, at udvalgets flertal, ja, måske det samlede udvalg, giver udtryk for, at man erkender nødvendigheden af, at vi har en efterretningstjeneste her i landet, som man har det i alle andre lande, ikke blot, naturligvis, i demokratiske lande, men i en ikke ringe udstrækning naturligvis også i lande på den anden side jerntæppet.

Hertil kommer så, at efterretningstjenestens effektivitet forudsætter det forebyg-

gende arbejde, som registreringen af personer indebærer, og herom vil jeg gerne sige, at denne registrering omfatter personer, der har manifesteret et tilhørsforhold til ideologier, der er vor samfundsopfattelse fremmed, ja, måske fjendtligt indstillet over for den, og som fremtræder med en sådan styrke, at det bringer sine tilhængeres loyalitet over for den danske stat i fare.

Der er jo ingen, der betvivler, at den slags ideologier eksisterer; vi har oplevet det under den anden verdenskrig, og vi har erfaringer fra en række andre lande. Men det hovedproblem, vi står over for, er da at finde balancepunktet mellem på den ene side kravet til efterretningstjenestens effektivitet og på den anden side hensynet til borgernes demokratiske rettigheder.

Vi har mødt kritik af efterretningstjenestens manglende effektivitet, og vi behøver ikke at gå til England eller til Sverige for at se eksempler derpå; vi oplevede det jo selv i sin tid under den såkaldte Blechingbergaffære.

Men det, der i de senere måneder navnlig har præget debatten, har været kritik ud fra det andet synspunkt, nemlig hensynet til borgerne. Jeg bestrider ikke, at fejltagelser kan forekomme — det kan der i alt menneskeværk — men jeg vil understrege, at efterretningstjenestens daglige ledelse gør, hvad der er muligt for at eliminere mulige fejltagelser og deres følger; og det er magtpåliggende for mig at fremhæve: der er ikke grundlag for fremsatte påstande om, at den borgerne ved grundloven tilsikrede ytringsfrihed er krænket ved politiets virksomhed på dette område.

Jeg gentager, hvad jeg tidligere har oplyst: vi registrerer ikke på grundlag alene af medlemskab af Aldrig mere Krig, af Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed, af Atomkampagnen og Komiteen mod Romunionen; ej heller registrerer vi folk, fordi de er militærnægtere, fordi de deltager i atommarcher, eller fordi de er homoseksuelle. Ej heller fremsættelse af yderliggående politiske udtalelser er tilstrækkeligt til at blive registreret i de såkaldte hemmelige kartoteker.

Jeg vil gerne yderligere understrege, hvad der er fremhævet af et par af de ærede ordførere, at der vil blive draget omsorg for — og vi er vel i praksis færdige dermed — at